

kusnii tähtsat osa etendab sport, nimelt jalgpallisport. Siin on armatsemisega ametis terve jalgpallimeeskond. Ainsana punnib selles suhtes — spordi huvides — vastu meeskonna kapten Gyurka (Hugo Sutt), ja nimelt Roxyle endale (Riina Reinik), aga lõpuks peab temagi alistuma. Jalgpallurite partnereiks on ühe tütarlaste pansioni kasvandikud, kes saavad noorte poistega kokku kõigepealt jalgpalliliidu presidendi mõisas, mille president on määranud poistele puhkekohaks, mille aga mõisa valitseja omaniku teadmata on välja rentinud tütarlaste pansionile. Pärast püüavad poisid — juba Budapestis — kõiksugu „ametimeesteks“ ümber riietatult tungida pansioni, mida juhatab kasvandike suhtes väga range, enda suhtes aga, hoolimata oma edasijõudnud noorusest, veel suurte erootiliste lootuste ja ootustega preili Tötössy, keda ilusa grotesksusega mängib Valentine Kasik.

Maskeraaditsemist on selles operetis veelgi. Roxy etendab ajutiselt spordipoissi ja tudikesest paruniprouat, meeskonna väravavaht Hatschek (Agu Lüüdik) viimase niisama igivana meest ja peale selle veel mingit groteskset, mõõgaga tule-tõrjefealikut või veel suuremat „nina“. Roxy eestkostja aga, šotlasest ihnskoi Cheswick (Vaino), ilmub kolmandas vaatuses publiku suureks lõbuks lavale šoti rahvuskostüümis.

Opereti sündmustik keerleb selle ümber, kuidas ungari rahvusmeeskond saavutab otsustava võidu inglise rahvusmeeskonna üle — tänu Roxy innustavale abile, kes meeskonna kaitse all on põgenenud Londonist peigmehe eest, keda ta ei armasta, ja seda just laulatuse eel. Maavõistluse viimast faasi — teist poolaega — elame kaasa. Näeme, kuidas Roxy ja teised tütarlapsed pansionist ergutavad poisse võidule, viimane stseen aga mängib jalgpalliväljakul ja selles arenevad igati suurepäraselt lavastatult ja mängitult matši viimased minutid kõigi nende ootuste, lootuste, ärevuste, pettumuste, rõõmude ja pisitragöödiatega. Ka lavakujunduslikult (A. Vahtramäe) oli see pilt nii hästi ja tabavalt antud, et esitatud lõike kaudu saime tõelise illusiooni suurest väljakust (ja ka selle publikurõhkusest).

„Roxys“ ei ole suuri kirgi ega traagilisi lahku-minekuid, see-eest aga palju kergemat armatsemist, väga palju nalja ja liikumist, kaasa arvatud ka B. Blinoffi poolt hea hooga lavastatud tantsud, milledest kõige enam meeldis Herman Palangi ja August Riismaa poolt elavalt ja tabavalt sooritatud „jalgpallifoks“.

★

poolt tekitatud „kirgedemonius“. Hästi kandis ta ette ka oma kupleed. Õnnetu peigmehe osa on šotlase omast veel ühetoonilisem. Ants Eskola tegi selles, mis oli võimalik teha.

Hugo Sutt'il (Gyurka) oli üksikuid temperamentseid momente, aga selleks, et kogu ta mängulaad muutuks sisuliselt elavamaks, ta peab senisest veel palju enam hoolt pühendama oma proosakõne moduleerimisele. Sutt on kahtlemata teinud edusamme, aga selles suhtes sooviksime küll näha veidi kiiremat tempot.

Alfred Sällik oli küllalt soliidne jalgpalliliidu president. Poistest on ainus silmapaistvamalt individualiseeritud osa magamist ja unenägusid armastaval, aga siis äkki „ärkaval“ Arpadil, keda Valentin Lind esitas kuivavõitu, aga midu rahuldava komismiga. Tütarlaste hulgas on üks „teine subrett“, vallatlev Ilka, Hatscheki väljavalitu, keda hea elavusega andis Liisu Särme.

Ants Jõgi oli tore „sisult“ karmi, „vormilt“ aga muheda tolliametnikuna. Aug. Mihklisoo mängis „ettevõtlikku“ mõisavalitsejat. Pisitegelased — päris tekstita tegelasi siin vist ei olegi — olid suuremalt jaolt vastuvõetavad.

Ettekande voolavust häirisid kohati mõned närvitsevad ja närveerivad kogelused tähtsamate osakandjate tekstis, mis tulevikus arvatavasti ei kordu.

Publikule, keda saal oli puupüsti täis, meeldis „Roxy“ — kindlasti ka tänu neile erinevusile, mis tal on võrreldes teiste operettidega — väga hästi. Aplaus muutus kohati päris tormiliseks. Oli loomulikult ka lilli.

W. Mettus.

*

Tuntud helilooja Paul Abrahami operette on meil lavastatud õige rohkesti hea menuga.

„Roxy“ jätab oma ajakohase aineistiku ja elava tegevusega kõigiti hea mulje ning revüüopereti jaoks on tal ka küllaldaselt muusikalist elementi, mis käsitletud vilunud operettide helilooja osavusega, pakkudes huvitavalt mahedaid ja meeldivaid viise bostoni, valse, marsside ja teiste moodsate tantsude rütmikas.

Kandvaim laulupartii oli siin nimiosal oma peagu kontralto testituuriga, mida võiks pidada liig madalaks Riina Reiniki sopranile, kuid üllatuslikult sai ta selle osaga paremini hakkama kui mõningate teiste laulusadega, mis liiguvad enam kesk-asendis. Riina Reinik on arendanud laulus oma rinnaregistrit ja saavutab siin kaunis tusedat kõlavust ning kõrgema asendi helide laulmisel omab ta

„Roxy“ Paul Pinnaga

„Roxy“, see lõbus spordioperett, läheb ikka veel endise menuga. Neljapäeva õhtul oli teater peagu välja müüdnud ja vaatajad lõbustasid endid suurepäraselt. Kõne all olev etendus oli huvitav selle poolest, et haigestunud Arnold Vaino asemel mängis šotlasest ihnskoid Sam Cheswick'i Paul Pinnaga. Mulle oli see kolmas Cheswick näha. (Teiseks oli August Mälton, kes seda osa etendas „Vane-muises“.) Pinna oli oma kahest seltsimehest märksa halvemas seisukorras seetõttu, et tal tuli rolli etendada peagu *ex promptu*, aga teda aitas seisukorras üle kaks asjaolu — suur lavavilumus ja osa sobivus. Tekstigi „sooritamine“ läks ainult mõnede pisihäiretega. Pinna oli ihnskoi mis ihnskoi. Iseäranis koomiline oli tal tütarlaste-pansioni juhataja poolt Cheswickile saadetud õhumusi lennu pealt „püüdmine“ ja imenobe talletamine, mis kutsus välja üksmeelse aplausi.

Endiselt hästi tegid oma asja kõik teised tegelased, alates Riina Reinikuga nimiosas ja Agu Lüüdikuga koomiliselt „vahva“ väravavahi rollis.

W. M.